

Fremătând obosită

Nicolae Nistor

FREMĂTÂND OBOSITĂ

autor Nicolae Nistor

Nici eu nu plâng, nici tu nu fugi
de plictiseala nopților lungi,
De ce ascunde noaptea asta tristă,
de parcă afară lume nu există.
Te plictisești de mine fără să dezlegi
jurământul în care nu mai crezi.
Se schimbă zilele de iarnă pură,
când fulgii de zăpadă prind ură,
când apele înghețate tac,
ce căprioară mai stă-n țarc?
Și nu ajung nici florile de iarnă
să mai refacă lacrimile în palmă.
Nici tu nu plângi, nici eu nu fug,
speranțele sunt ferecate-n fulg.
Doamne, ce drum în întuneric
pe străzile cu lampadare stinse
unde aleargă singurătatea în frig,
eu nici când ești aici, nu strig.
Indiferența ta mă sfâșie de moarte,
iar șoaptele sughit în noapte.
Tu ești aici, dar ești departe,
pare că Luna ne desparte.
Ea stă ascunsă în întunericul din noapte,
unde doar ochii mei lucesc departe,
tu dormi asemeni unui înger trist,
iar trupul meu de tine încă-i neatins!